

Nr 47.

Av herr **Martin**, om införande i gällande lagstiftning om allmän farled och flottled av vissa bestämmelser angående vintersjöfarten.

I skrivelse den 14 april 1905 anhöll Riksdagen, att Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, i vad mån, med nödig hänsyn tagen till sjötrafikens obehindrade fortgång, de olägenheter, som i följd av vintersjöfarten förorsakas befolkningen i flera orter av landet måtte kunna hindras eller förekommas.

Med anledning av att så lång tid förflutit sedan förenämnda skrivelse avläts, interPELLERADE undertecknad vid förliden Riksdag, statsrådet och chefen för civildepartementet angående denna fråga. Av det svar som lämnades framgick, dels att ärendet varit på remiss hos åtskilliga myndigheter, vilka samtliga vitsordat behovet av lagbestämmelser i förevarande syfte, dels att ärendet såsom hörande under jordbruksdepartementet dit överlämnats, för att slutligen hava remitterats till de år 1911 av chefen för finansdepartementet på grund av nådigt bemyndigande tillkallade sakkunnige för verkställande av utredning angående väghållningsbesväret.

Den sammankoppling frågan om vintervägarna och de spörsmål, som därmed stå i samband, erhållit med vägfrågan i allmänhet, genom ärendets remitterande till nyssnämnda väggkommitté, synes mig icke vara lycklig. Helt säkert kommer på den grund ärendets avgörande att ytterligare fördröjas till synnerligt men för ortsbefolkningen som beröres av vintersjöfarten. I sitt nyss återopade interpellationssvar bekräftar civilministern också riktigheten av denna min uppfattning.

Emellertid satte civilministern i utsikt att frågan för dess påskynande komme att överlämnas till någon eller några särskilt tillkallade sakkunnige för utarbetandet av särskilt förslag i ämnet.

Jag har i departementet efterhört i vad läge frågan nu befinner sig och därvid erhållit det svaret, att någon utbrytning av frågan ur vägkommitténs arbeten icke skett och att vägkommitténs betänkande sannolikt icke är att förvänta inom den närmaste tiden. Under sådana förhållanden synes det mig vara riktigt, att Riksdagen ånyo får pröva detta spörsmål, särskilt som förhållandena äro väsentligen annorlunda nu än på den tid Riksdagen skrev i ämnet. Behovet av reglerande bestämmelser på hithörande områden är synnerligen av behovet påkallat. Det kaos som nu råder kräver också ett skyndsamt avgörande. Frågan gäller nämligen icke enbart huruvida skärgårdsbefolkningen numera skall ha rätt eller icke rätt till sina av ålder begagnade vintervägar. Genom den livliga vintersjöfart som numera råder har frågan blivit betydligt komplicerad. Således är det en synnerligen viktig sak att tydliga bestämmelser finnas angående vilka farleder sjöfarten äger rätt att använda sig av vintertid. Likaså i vad utsträckning färjeförbindelser böra anordnas över isränna samt skyldighet att underhålla dylik färja. Därjämte tillkommer den mycket viktiga frågan angående i vad mån det allmänna bör ikläda sig ersättningskyldighet för de förluster å fisket, som uppstå för skärgårdsbefolkningen genom isens uppbråkande. Av den utredning som verkställdes av Andra kammarens tillfälliga utskott 1905 framgår tillfullo, att dylika förluster ingalunda äro av obetydlig omfattning.

Åtskilliga beaktansvärda förslag att lösa dessa frågor ha givits av de olika myndigheter, som yttrat sig över förenämnda riksdagsskrivelse. Det synes mig därför vara oriktigt att undanskjuta en för ortsbefolkningen så viktig fråga i avvaktan på den stora vägfrågans lösning. Särskilt som dessa frågor ha obetydligt samband med varandra.

På grund av vad som anförts hemställer jag vördsamt,

att Riksdagen ville besluta om tillägg till förut gällande bestämmelser angående allmän farled och flottled:

1:o *att* för reguljär vinterfart avsedd isrännas sträckning och läge skall bestämmas samt att erforderliga föreskrifter i detta hänseende ävensom för sådan isrännas trafikerande skola meddelas av konungens befallningshavande;

2:o *att* fartygs framförande i annan farled än den sålunda bestämda, sedan isen nått viss föreskriven tjocklek, endast får ske efter av konungens befallningshavande utfärdat medgivande;

3:o *att* då i lotsled till stad eller hamnplats genom

isbrytare eller annorledes isränna ständigt hålles öppen vintertid för möjliggörande av reguljärt eller eljest mera kontinuerligt bedriven sjöfart, samt genom isränna isväg som av ålder funnits nödig och fortfarande prövas behövlig, göres obrukbar, så att färj- eller broförbindelse över isränna eller andra anordningar för isvägstrafikens framförande däröver erfordras, berörda kostnader skola fördelas i lika delar på staten, hamnen eller staden och vederbörande intressenter i isvägs-
trafiken; samt

4:o att där befintligt vintersjöfiske bevisligen skadas av vintersjöfarten, ersättning härför skulle lämnas av staten efter värdering i varje fall av skiljemän.

Till sist får jag anhålla, att vederbörande utskott måtte formulera den lagtext, som finnes nödvändig för ett bifall till min motion.

Stockholm den 23 januari 1914.

Karl Martin.